

Jézus és Péter beszélgetése sorsdöntő kérdést feszeget. Miután Péter megismerte saját sorsát, kíváncsisága János apostol várható sorsa iránt természetes, ártalmatlan emberi érdeklődésnek tűnik. Jézus mégis hamar lehúti ezt a fajta kíváncsiságot, és közli Péterrel, hogy János sorsa nem tartozik rá, majd felszólítja, hogy kövesse őt!

Minden normálisan gondolkodó ember a legjobbat akarja embertársának. A legtöbben éppen ezért szinte betegre aggódnak magukat gyermekük, barátaik, ismerőseik miatt, hogy mi lesz velük, ha nem térnek meg, ha így vagy úgy élnek.

Tudomásul kell vennünk, hogy nem élhetjük az ő életüket. Nem gondolkodhatunk, nem dönthetünk, nem cselekedhetünk helyettük, és nem téríthetjük meg őket erőszakkal! Mindenki csak a maga lelki békéjéért, boldogságáért, üdvösségéért felel másokkal kapcsolatban is.

Amikor azzal vagyunk elfoglalva, hogy mi lesz a másik ember sorsa, ha..., akkor nem azzal foglalkozunk, nem arra figyelünk, ami bennünket érint. Ha megtudjuk is, mihez kezdünk az információval? Elkezdünk aggódni, vagy minden rendelkezésünkre álló eszközzel megpróbáljuk megváltoztatni a másik ember életét? Semmi jogunk nincs beleavatkozni mások életébe! Péter sem tehetett volna semmit akkor sem, ha ismerte volna János sorsát. Ahogy az ő saját sorsa is csak Jézusra és Őrá tartozik, ugyanígy János sorsa is csak Jánosra és Jézusra tartozik.

Még ha a szívünkön viseljük is a másik ember sorsát, akkor is csak az evangéliumok helyes megértése révén ismerhetjük fel, hogy mit tehetünk mások érdekében, mit jelent követni Jézust: hirdetni Jézus tanítását az evangéliumok fényében, megbocsátani, segíteni ott, ahol erre lehetőségünk adódik, jót akarni, vagyis úgy szeretni önmagunkat és embertársainkat, amint Jézus szeret bennünket. Ha erre a tanúbizonyságra hivatkozva a másik ember elgondolkodik és Jézus felé fordul, az jó. De ha mégsem hallgat ránk, az is az ő dolga. Mi megtettünk mindent, amit tehattünk érte. A többi órá és Jézusra tartozik.

Ha az ember megtanulja az örökkévalóság szemüvegén keresztül nézni önmagát, a mulandó világot, akkor már fel sem merül benne a kérdés, hogy mi lesz az ő vagy bármelyik hozzátartozója, barátja, ismerőse sorsa, mert tudja, hogy honnan hová tart, és minden kétséget kizáróan tudatában van annak, hogy mind saját, mind embertársa élete Jézusnál jobb kezekben nem is lehet.

A maga sorsát senki nem kerülheti el. A világ is felkínálja a maga lehetőségeit, Isten is. De a világban bekövetkező végső sorseseemény csak a felszín ahhoz képest, amit minden embernek meg kell élnie Isten szent színe előtt. Ha a világi és vallási hatalom más sorsot szán is azoknak, akik belezavarnak az érdekeltségükbe, Jézus még a végső pillanatban is megkönnyítheti azok terhét, akik végig kitartanak mellette. Az, hogy mire milyen sors vár, a jövő zenéje, az ember lelki békéje és boldogsága ellenben a jelen megszentelésétől függ. Ezért inkább erre fordítsuk figyelmünket, a többit bízzuk Istenre!

Tóth Csaba, Budapest